

РЕШЕНИЕ

№ 6498

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5382** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание постъпила жалба от В. Р. М. – К. и М. Н. М., и двете от [населено място] срещу Писмо изх. №РСЦ20-УГ01-1903-2/28.05.2020 г. на Секретаря на район „С.“ – СО, с което им е отказано издаване на удостоверение за наследници на Р. С. М., [дата на раждане], починал на 29.03.2020 г., полски гражданин. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на отказа, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Изложено е, че в процесното писмо не са взети предвид редица обстоятелства, които налагат приложението на чл.3, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012 г. за издаване на удостоверението за наследници. Сочи се, че Р. М. е гражданин на Република Полша, а през 1989 г. сключил граждански брак с М. Н. М., като от този момент до момента на смъртта си е работил и живял единствено в България. Сочи се също, че от 1999 г. има статут на постоянно пребиваващ, като последното удостоверение е издадено от МВР на 21.12.2012 г. с валидност до 21.12.2022 г. и че е получавал пенсия от НОИ. Твърди се, че от установяването му в България е създаден личен регистрационен картон и е вписан в регистъра на населението, което се потвърждавало от Удостоверение № РСЦ17-УГ01-5949/21.09.2017 г., издадено от СО-район „С.“, в което е записано, че има регистриран постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], ап. 3 от 13.12.2001 г. След като Р. М. не само е подлежал на вписване в регистрите за гражданското състояние, но е вписан и в

регистъра на населението, следва да са налице предпоставките за издаване на исканото удостоверение. Иска се отмяна на отказа. Претендират се разноски.

Ответникът – Секретарят на район „С.“, Столична община, в представено писмено становище излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита че след като Р. М. е бил гражданин на Република Полша, държава членка на ЕС, е извън лицата по чл.3, ал.2 ЗГР, защото гражданите на ЕС не могат да бъдат включени в категорията „чужденец“.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства - справка от ГД ГРАО на л. 65, препис-извлечение от акт за смърт, удостоверение за сключен граждански брак, удостоверение за раждане, удостоверение с рег. № ХГ-41/08.01.2013 г. от дирекция „Миграция“ към МВР относно издадено удостоверение за постоянно пребиваване, удостоверение за постоянен и настоящ адрес с изх. № РСЦ17-УГ01-5949/21.09.2017 г., издадено решение от ТЕЛК, трудова книжа, шофьорска книжка и препис от личен регистрационен картон на Р. М.. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложената административна преписка Административното производство е започнало с искане с вх. № РСЦ20-УГ01-1903/15.05.2020 г. за издаване на удостоверение за наследници на лицето Р. С. М., починал на 29.03.2020 г., полски гражданин. Към искането е приложен препис-извлечение от акт за смърт. С писмо изх. №РСЦ20-УГ01-1903-2/28.05.2020 г. на Секретаря на район „С.“, СО, е обективизиран отказ да бъде издадено удостоверение за наследници, тъй като г-н Р. М. е гражданин на Полша, държава-членка на ЕС, и е извън лицата по чл. 3, ал. 2 от ЗГР. Посочено е, с Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година се регламентира издаването на документ - европейско удостоверение за наследство, като Регламентът се прилага по отношение на наследяващите лица, починали на и след 15.08.2015 г. Съгласно разпоредбата на чл. 627е, ал. 1 от ГПК, заявлението за издаване на Европейското удостоверение за наследници се издавало по заявление, подадено до Районния съд по последния постоянен адрес на починалото лице, а ако такъв липсва – по последния му адрес в страната, а при липса на адрес в страната – пред Софийски районен съд. Посочено е още, че въпросите, свързани с издаването на Европейското удостоверение за наследство са от компетентността на Министерство на правосъдието.

От представените по делото доказателства се установява, че В. Р. М. – К. е била съпруга на Р. С. М., починал на 29.03.2020 г., а М. Н. М. е негова дъщеря. Установява се също, че Р. М. е полски гражданин, получил разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България, видно от удостоверение с рег. № ХГ-41/08.01.2013 г. на МВР, в което се сочи, че е издадено удостоверение за пребиваване № 6340/21.12.2012 г. и че М. има статут на постоянно пребиваващ в Р България гражданин на ЕС. От приложеното удостоверение РСЦ17-УГ01-5949/21.09.2017 г. на СО, район „С.“ /л.16 от делото/, справка от ГРАО /л.65 от делото/ и приложения по делото личен регистрационен талон /л.72 от делото/ се установява, че Р. М. е имал и настоящ и постоянен адрес в [населено място] [улица], ап. 3 от 13.12.2001 г.

За установяване на компетентността на издателя на оспорения отказ е представена Заповед № СОА20-РД09-523/03.01.2020 г. на Кмета на СО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспореното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно нормата на §8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Съгласно §5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, издадена на основание чл.24, ал.2 от Закона за гражданската регистрация /§6 ПЗР/ за неуредени въпроси във връзка с издаването на удостоверения въз основа на регистъра на населението се прилагат разпоредбите на АПК. Следователно, жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективиран в оспорения акт.

Жалбата е подадена от надлежни страни срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Липсват доказателства за датата на съобщаване на акта на адресатите, но с оглед датата на изпращането му – 28.05.2020 г. и датата на депозиране на жалбата – 10.06.2020 г. се стига до извода, че е подадено в 14-дневния срок.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.3 от Закона за гражданската регистрация Кметовете на общините са отговорни за гражданската регистрация на територията на общината, като въз основа на регистъра на населението общинската администрация издава удостоверения /чл. 24, ал. 1 ЗГР/. По смисъла на чл. 2, ал. 1 на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. „удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация“. С оглед на това и функциите, които са предоставени на Кмета на общината по смисъла на чл.35, ал.3 ЗГР - длъжностно лице по гражданското състояние на територията на общината, той може да ги възлага с писмена заповед на кметовете на кметствата и кметските наместници в населените места, в които се поддържат регистри на актове за гражданско състояние, и на други длъжностни лица от общинската администрация. С оглед изложеното съдът намира, че оспореното писмо е издадено от компетентен орган – Секретар на район „С.“ в Столична община, на когото са възложени такива функции като длъжностно лице по „гражданско състояние“, съобразно т. 2 от Заповед № СОА20-РД09-523/03.01.2020 г. на Кмета на СО.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че макар актът да е издаден в писмена

форма, не е спазена разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК, тъй като същият е немотивиран, а от изложените формално фактически и правни основания в него не може да се обуслови еднозначно изводът за отказ да бъде издадено удостоверение за наследници. Освен това отказът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на лицата - заявители, доколкото не са обсъдени приложените писмени доказателства, а за изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка не са изискани допълнително такива, в съответствие с принципа за служебното начало /чл. 9, ал. 2, чл. 35-36 АПК/. Поради това и при констатирано противоречие с материалния закон и неговата цел, отказът подлежи на отмяна по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл. 146, т. 2-5 АПК.

Съгласно чл.1, ал.3 ЗГР „гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др.“, като за физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон /чл. 2, ал. 1 ЗГР/. При това получаването на информация за едно физическо лице, включително и за неговите наследници, се извършва въз основа на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН), представляваща национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България и източник на лични данни за тях /чл. 100 ЗГР/. Функциите на ЕСГРАОН са: 1. създаване и поддържане на регистри на актове за гражданско състояние; 2. създаване и поддържане на Национален електронен регистър на актове за гражданско състояние; 3. създаване и поддържане на регистър на населението в електронен вид и който формира Национална база данни „Население“ /чл.22, ал.1 ЗГР/; 4. еталонодържател за уникалния административен идентификатор на физическите лица - ЕГН, и създаване и поддържане на регистъра на единните граждански номера; 5. създаване и поддържане на националния класификатор на настоящите и постоянните адреси в Република България; 6. осигуряване на информационно и административно обслужване на законодателната, изпълнителната и съдебната власт /чл. 101 ЗГР/.

По смисъла на чл.9 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. „за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава „Удостоверение за наследници по образец“, което, както бе посочено по-горе, се осъществява от длъжностното лице по гражданското състояние в общината или района. Производството по издаването на удостоверения за наследници стартира по заявление на наследниците на лицата, за които се отнася, както и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по чл.5, ал.1 Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. В този смисъл заявлението за издаване на удостоверение за наследници е входирано от наследниците на починалия Р. М. – от дъщеря му В. Р. М. – К. и съпругата му М. Н. М., което се установи от приложените доказателства – справка от ГД ГРАО /л. 65/, препис-извлечение от акт за смърт /л.12/, удостоверение за сключен граждански брак на /л. 13/ и удостоверение за раждане /л. 14/ по делото.

Данните от ЕСГРАОН се предоставят на българските и чуждестранните граждани, както и на лицата без гражданство, за които се отнасят, а също така и на трети лица, когато тези данни са от значение за възникване, съществуване, изменение или

прекратяване на техни законни права и интереси /чл. 106, ал. 1, т. 1 ЗГР/, като отказът за предоставянето им подлежи на обжалване по реда и условията на АПК /чл. 107 ЗГР/.

Удостоверението за наследници се издава въз основа на данните, съдържащи се в Национална база данни „Население“ и Локална база данни „Население“ /част от регистъра на населението по чл. 22, ал. 4 ЗГР/, както и на данни от регистрите на актовете за гражданско състояние /чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г./. В регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл.1, ал. 2 /раждане, брак и смърт/ за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата, които не са български граждани, но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България, а в регистъра на населението се вписват: 1. всички български граждани; 2. чужденците, които са: а) (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България; б) (отм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.); в) (доп. - ДВ, бр. 54 от 2002 г., в сила от 01.12.2002 г.) получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България /чл. 3, ал. 1-2 ЗГР/.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., „удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт“. За да бъде издадено удостоверение за наследници в конкретния случай, следва да се установи, че лицето Р. М. е подлежало на вписване в регистъра на населението и за същото има съставен акт за смърт. Безспорни са обстоятелствата, че за същото това лице е налице акт за смърт, видно от представения препис-извлечение от 01.04.2020 г. /л.12 от делото/, издаден от служба по гражданско състояние район „С.“, т. е. тази предпоставка е налице и по отношение на нея няма основание за отказ. В случая административният орган е отказал издаване на удостоверение за наследници на Р. М., тъй същия не е бил български гражданин и не е вписан в регистъра на населението.

Както бе посочено по-горе, в регистъра на населението се вписват чужденци, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България /чл.3, ал.2, т.1, б. „а“ ЗГР/. Установи се от представените по делото писмени доказателства, че лицето Р. М. е полски гражданин, получил разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България, видно от удостоверение с рег. № ХГ-41/08.01.2013 г. на МВР, в което се сочи, че е издадено удостоверение за пребиваване № 6340/21.12.2012 г. и че М. има статут на постоянно пребиваващ в Р България гражданин на ЕС. Съобразно чл.59, ал.4, т.2 от ЗБЛД, на гражданите на ЕС, се издава удостоверение за постоянно пребиваване - издава се от органите на Министерството на вътрешните работи със срок на валидност 10 години / в случая до 21.12.2021 г./. Установи се също, че Р. М. е имал и настоящ и постоянен адрес в [населено място] [улица], ап. 3 от 13.12.2001 г.

Следва да се уточни, че вписването на физическо лице по чл.3, ал.2, т.1 ЗГР в регистъра на населението се изразява в създаване на електронен личен регистрационен картон /чл. 23 във връзка с чл. 26, ал. 3 ЗГР/ въз основа на един от следните документи: 1. разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, придружено с документи за гражданско състояние, заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес в тази община; 2. решение за предоставен статут на

бежанец или хуманитарен статут, заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес в тази община; 3. указ на президента на Република България за предоставено убежище; 4. акт за раждане на дете, родено на територията на страната, от родители със статут на бежанец или хуманитарен статут. В конкретния случай е представено удостоверение за постоянно пребиваване с период на валидност от 21.12.2021 г. Действително не е изследван въпросът дали към него са приложени документи за гражданско състояние, заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес в съответната община по чл.26, ал.3, т.1 ЗГР, за да се формира извод за вписването на М. в регистъра на населението.

Въпреки че тези обстоятелства не са обсъдени от административния орган, това не е било и необходимо, доколкото Р. М. притежава личен регистрационен талон по чл.26, ал.3 от ЗГР. Приложения на л. 72 по делото ЛРТ съответства на чл.26, ал.2, т.1 от ЗГР, вр. чл.24, ал.1 и чл.22, ал.1 от ЗГР, преди изменението му с ДВ, бр. 39 от 2011 г., който изисква съхраняването му на хартиен носител. Същият е следвало да бъде пренесен в електронен вариант след като базата данни се е променила в електронна.

Тълкуването на цитираните норми води до извода, че в случая са били налице и двете предпоставки за издаване на исканото удостоверение за наследници. За починалия Р. М. е съставен акт за смърт № 153.31.03.2020 г. от [населено място], район „С.“ /л. 12/ и същият подлежи на вписване в регистрите за гражданско състояние като постоянно пребиваващ, като заявеният му пред МВР адрес е именно в [населено място], [улица], ап. 3. Имал е разрешен статут за постоянно пребиваване на гражданин на ЕС.

Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗГР и чл. 11, ал. 2 от Наредбата, удостоверенията се издават от общинската администрация въз основа на регистрите на населението и в този смисъл са свидетелстващи документи. От анализа на императивната разпоредба на чл.4, ал.3 от ЗГР, която вменява отговорност на кметовете на общините за гражданската регистрация на територията на общината и на чл.102, ал.1, т.3 от закона, задължаващ общинската администрация да поддържа единната система за гражданска регистрация се налага изводът, че задължението за попълване и поддържане на регистрите на населението, от които да се черпи информацията относно родството, с оглед издаване на удостоверение за наследници, е вменено на администрацията на общината, която се ръководи от нейния кмет.

В случая се касае за взаимоотношения с международен елемент, за които е приложим Кодексът за международно частно право (КМЧП). Съгласно чл. 89, ал. 1 от КМЧП, наследяването на движими вещи се урежда от правото на държавата, в която наследодателят е имал обичайно местопребиваване към момента на неговата смърт, а съгласно ал. 2 на същия член - наследяването на недвижими вещи се урежда от правото на държавата, в която вещите се намират. Приложимото право към наследяването урежда кръга и реда на наследниците съгласно чл. 91, т. 2 от КМЧП. С нормата на чл.48, ал.7 от КМЧП е указано, че под „обичайно местопребиваване“ на физическо лице се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. За определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които

произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки. В конкретния случай, видно от събраните по делото доказателства, Р. С. М. е имал обичайно местопребиваване в Република България към момента на смъртта си. Притежавал е жилище, находящо се в [населено място], което обуславя необходимостта от издаване на удостоверение за наследници. В този смисъл, предвид установеното обичайно местопребиваване на Р. М. към момента на смъртта му на територията на България, при уреждането на наследствените правоотношения от настъпилата му смърт следва да се приложат разпоредбите на българското право въз основа на чл.89, ал.1 и ал. 2, във връзка с чл.91, т. 2 от КМЧП.

На изследване подлежи и разпоредбата на чл. 627е, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 64 от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година, съгласно която „когато българският съд е международно компетентен съгласно чл. 4, 7, 10 и 11 от Регламент (ЕС) № 650/2012, заявлението за издаване на европейско удостоверение за наследство се подава пред районния съд по последния постоянен адрес на починалия, ако такъв липсва - по последния му адрес в страната, а при липса на адрес в страната - пред Софийския районен съд“ . Административният орган е приел, че конкретният случай обхваща издаването на европейско удостоверение за наследство, каквото всъщност не е искането на заявителя. Мотиви в тази посока не са изложени, като формално е посочено, че се касае за лице, което не е български гражданин, и поради това не се обслужва от общинските администрации по смисъла на ЗГР. Следва да се посочи въпреки това, че с въвеждането на Регламент (ЕС) № 650/2012, в сила от 17 август 2015 г., се създава европейско удостоверение за наследство, което се издава с цел да бъде използвано в друга държава членка и има правните последици, изброени в член 69 от Регламент (ЕС) № 650/2012. Удостоверението е предназначено да се използва от наследници, заветници с преки права върху наследството и изпълнители на завещания или управители на наследствено имущество, на които се налага в друга държава членка съответно да докажат правното си положение или да упражнят правата си на наследници или заветници и/или правомощията си на изпълнители на завещания или управители на наследствено имущество /чл. 63, § 1 Регламент (ЕС) № 650/2012/. В случая се цели доказване правата на наследник на територията на Република България, а в този смисъл не е необходимо и издаването на европейско удостоверение за наследници.

Съгласно чл.62, §2 и §3 от Регламент (ЕС) № 650/2012 използването на удостоверението не е задължително, поради което то не заменя вътрешните документи, използвани за сходни цели в държавите членки. Европейският законодател е бил изричен при това в чл. 62, § 3 Регламент (ЕС) № 650/2012 – „същевременно, след като бъде издадено за ползване в друга държава членка, удостоверението поражда правните последици, изброени в член 69, и в държавата членка, чиито органи са го издали в съответствие с настоящата глава“. Обуславя се извод, че европейското удостоверение за наследници не подлежи на задължително издаване в съответната държава-членка, когато целените с него последици, ще настъпят на нейната територия. Неправилно и

в противоречие с материалния закон, при липсата на корелация между регламент, закон и подзаконов нормативен акт по смисъла на чл.15, ал.2 и ал.3 ЗНА, административният орган е отказал издаването на удостоверение за наследници, като не е изследвал дали в регистрите на населението и на актовете за гражданско състояние се съдържат всички необходими данни за издаването му по смисъла на чл.10, ал.2 и чл.11, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че постановеният отказ е издаден при съществено нарушение изискванията на чл.35 от АПК, който предписва индивидуалният административен акт да бъде издаден след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Административният орган не е изискал от заявителите да представят допълнителни доказателства, ако е счел, че наличните не са достатъчни за произнасянето му. Не е взето предвид обстоятелството, че за Р. М. има издаден ЛРТ. Подходил е формално и е издал своя акт както в противоречие с материалния закон, така и при допуснати съществени процесуални нарушения. С оглед на това отказът следва да бъде отменен и преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за спора и при анализ на приложимите материални норми. При новото произнасяне следва да бъде извършена преценка за данните по чл.10, ал.2 и чл.11, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., съответно – при необходимост да бъдат изискани удостоверяващите ги писмените доказателства.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 173, ал. 2 АПК и чл. 174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 52-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ, обективиран в Писмо с изх. №РСЦ20-УГ01-1903-2/28.05.2020 г. на Секретаря на район „С.“ – СО за издаване на удостоверение за наследници на Р. С. М., полски гражданин, [дата на раждане] , починал на 29.03.2020 г.,.

ВРЪЩА преписката на Секретаря на Столична община, район „С.“, за ново произнасяне по искане за издаване на удостоверение за наследници вх. № РСЦ20-УГ01-1903/15.05.2020 г., съобразно задължителните указания по изпълването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне от ответника, считано от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от

СЪЩОТО.

СЪДИЯ: